

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Stimvlvs Compvnctionis, Et Soliloqvia

Juan <de Jesús Maria>

Coloniae, 1611

De consideratione crucifixionis Christi. Cap. 36.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45624

mea, & liberatus durissima seruitute peccati, quo grauaris, respices ad priuilegia filiorum Dei, quorum nomina uiuent in sæculum sæculi. Dirumpe uiacula tuorum delictorum, quæ non sinunt te ascendere mecum in montem Caluariæ, ut fruaris suauissimo fructu sanguinis, quem fudi pro salute tua. Tempus nimis breue est, & transeunt dies multi sine fructu, immo cum graui detrimento tuo, quamdiu tardas conuerti ad pretiosissimam amicitiam meam. Curre ergo velociter, & intima poenitentia cordis contriti compensa damnum præteritorum annorum, ut benè tibi sit in nouissimo die. Si sequutus fueris me portantem pondus peccatorum tuorum, ego recipiam te in numerum fidelium amicorum, qui permanserunt mecum in tentationibus meis; quibus datum est, ut post laborem uia, epulentur mecum in amplissimo regno meo.

De consideratione crucifixionis Christi.

CAP. XXXVI.

Postquam crudeles inimici mei cupientes eradere me de terra uiuentium,
perue-

peruenerunt ad montem, ubi Agnus Dei sacrificandus erat, pro salute quoque illorum, qui eum in ligno confixerunt, dici non potest, quam dire cruciauerint me, si forte furor aduersus me excitatus requiesceret. Oporteret filii, te purgatos oculos cordis habere, ut considerares, quae in monte illo facta sunt. Ego quasi agnus qui portatur ad victimam, tacitus & mansuetus tradidi me ipsum in manus carnificum, ut in lecto illo, quem mihi peccando parasti, reclinarent corpus meum, non ad somnum capiendum, qui fugiebat praegangustia matris ab oculis meis, sed ad acerbissimos dolores, qui pertransierunt animam meam. Non pepercerunt prostrato, sed violentis manibus torserunt carnem, & ossa mea, ut praeparatae Cruci, tremendo supplicio, aptarent corpus, quod Spiritus sanctus formauerat ad operandam redemptionem tuam. Ibi contumeliae & dolores mortis, quasi fluctus maris, ceciderunt super me, dum feroces ministri sine sensu misericordiae clavis confixerunt manus, quae paulo ante miracula fecerant, & pedes, qui per viam redemptionis ambulauerant: & terribilibus oculis alpexerunt me. Penetrauit horro-

& tormenta innumerabilia, qualia nemo hominum pertulit, illata sunt neruis, & ossibus meis. Ego verò retrosum non abij, sed corpus meum dedi percutientib⁹ & recubui in lecto illo, quem parauerunt peccatores, vt tu copiosè redemptus sine res me reclinari in thalamo cordis tui. Verùm ex hoc apparet te duriozem esse lapidibus, quòd cum scias veritatem hãc, quæ iam toti mundo manifestata est, nõ magis inqueris ad compunctionem, quã si mendacia essent, quæ dirigente Spiritu sancto scripserunt Euangelistę mei. Quid est hoc, fili prodige, qui abijisti in regionẽ longinquam longissimè à gratia, & amicitia mea? Nunquid resistere potes fortitudini veritatis hęc? Quomodo dum credis mysteriam crucis, è qua pependit filius Dei, curris tam velociter per latam viam, quæ ducit ad interitum? Leua oculos cordis tui, & intueere, quomodo exaltatur filius hominis à terra, vt fortissimis catenis amoris, & gratitudinis, omnia trahat ad seipsum. Aspice corpus illud pro te in altum eleuatum, cuius aspectu, perturbantur insensibiles etiam creaturæ, & fac, ne sis durior petris, quæ scinduntur, ac si reprehenderet insensibile cor tuum. Mitesce iam peccator fili Adæ,

dum

dum rumpuntur fontes abyssi magnæ, & fluit sanguis meus, quasi aqua magni maris. Recordare quid tunc acciderit, stupente mundo, & ferre non valente mortem creatoris sui, vt mouearis ad sensum compunctionis, & ad abluenda peccata tua in tanta copia pretiosissimi sanguinis filij Dei. Sol obscuratus est, monumenta aperta sunt, & velum templi scissum est ad spectaculum illud: tu solus, fili, videris nolle, moueri, neque considerare quomodo moritur iustus. Cesset ergo singularis duritia, & stultitia hæc, qua peior videris, quam multi, qui cum essent increduli, senserunt in morte mea virtutem Dei, neque defuit, qui diceret: Verè hic homo iustus erat. Tu autem qui credis me, non solum iustum, sed iustificatorem hominum esse, & mori pro iniustis, deberes commoueri ad detestandam iniustitiam, qua crucifigis me, & reddendam mihi confessionem laudis, quæ debetur innocentia filij Dei. Et quidem quamuis omnia alia mysteria passionis meæ non emollirent lapideum cor tuum, hoc tamen vltimum prodigium Saluatoris tui pendentis inter latrones, & inter dolores mortis audientis insultationes amarissimas, deberet conuertere te, &

mutare è grauiſſimo peccatore in virum
caſtum, & ſanctum, vt ſatisfaceres amori
meo. Res enim hæc talis eſt, qualem mū-
dus nunquam vidit, aut ſenſit, & abomi-
nabile peccatum eſt, nolle eam Chriſtia-
no ſenſu cogitare. Quis enim audiuit ta-
lia, qualia Dei Filius in hora ſuprema
pro te paſſus eſt? Quis vnquam præter
me, crucifixus fuit modo tam horribili,
& circumdatus eſt à tot inimicis, qui in-
ſultarent morienti agitantes caput con-
tra illum, vt implerent felle animam e-
ius? An non vides, fili, hæc prodigia, qua
viſa ſunt in monte holocauſti mei, vbi
defuit mihi miſericordia hominum, &
Pater quoque meus propter ſcelus popu-
li ſui percuffit me? Considera me non
habuiſſe adiutorium hominum, & caru-
iſſe omni ſolatio, vt per me conſequere-
ris miſericordiam magnam delectis ini-
quitatibus tuis, & proiectis in profundum
maris: & conuertere ad me, quem inueni-
es, expansis brachijs, expectantem recon-
ciliationem tuam. Quod ſi neque tormē-
ta mea mouent animam tuam proteruè
repugnantem infinitæ bonitati meæ;
mouearis ſaltem dulciſſimis verbis, qui-
bus orauit pro crucifigentibus me, vt be-
ne vterentur ſanguine, quem fundebant.

Moue-

Moueat te mansuetudo mea, quæ domuit orbem non ferro, sed ligno; & affert morienti, atque sitienti, non vinum felle mixtum, sed poculum lachrymarum currentium præ magnitudine compunctionis, quæ nascitur ex consideratione morientis amici tui. Festina, fili, & adhæreat imago mortis meæ visceribus tuis: vt intima conuersione mihi crucifixo configuratus, speres beati ssumum consortium resurrectionis meæ.

De consideratione Resurrectionis Christi.

CAP. XXXVII.

PEccata tua, fili, diuiserunt inter te, & me, qui sum auctor pacis, & nunquam desero amicos meos, nisi ipsi malo consilio derelinquant me. Facta ergo diuisione hac, horres valde consortium Crucis, & Passionis meæ, quia sensus tui, quasi paruuli ratione vti nescientes, ducti sunt in captiuitatem ante faciem tribulantis: & idcirco quasi captiui tenentur in compedibus occasionum, & deliciarum mundi, duramque timent disciplinam. Et hæc est ratio, propter quam
pense;